

Med fingeren på pulsen

av Dr. Faith Goldberg, Lege på Ebenezer

Venn av Ebenezerhjemmet og Israel,

Ulrich, fra Tyskland, kommer på besøk til Israel to ganger i året for å være med på styremøter på Ebenezerhjemmet. Han kommer vanligvis noen dager tidligere, slik at han kan bruke litt tid sammen med beboerne. Han spiller piano for dem og er med på å oppmuntre både dem og personalet. Han ble valgt inn i det internasjonale styret i 1986, og før den tid var han allerede en venn av og en støttespiller for Ebenezer. Han er en stillfarende og beskjeden mann. Mens jeg snakket med ham på kontoret, ble jeg straks engasjert av hans dype og aktive omsorg, ikke

Ulrich spiller for beboerne

bare for Ebenezerhjemmet, men også for det jødiske folk og Israel. Ulrich kom til tro på Jesus etter å ha vært på et møte i Stuttgart i Tyskland, hvor Billy Graham talte. Han var da femten år gammel, og ble etter dette mer aktiv i metodistmenigheten hvor han vokste opp. Han begynte med å hjelpe til i arbeidet med barn, og da han var ferdig med skolen, valgte han å studere teologi og ble pastor. Han lærte seg bibelsk hebraisk og gammelgresk, slik at han kunne studere det gamle og det nye testamentet på originalspråket. Etter hvert som han studerte bibelen ble det mer åpenbart for ham at Israels folk var

spesielt utvalgt av Gud og adskilt fra andre nasjoner av en helt spesiell grunn.

Ulrich ble født i 1948, etter andre verdenskrig, da alle historiene angående Holocaust ble mer og mer avslørt. Ulrichs egen far hadde vært i det tyske militæret i Frankrike og i Ukraina. "Min generasjon vokste opp nokså frustrerte på grunn av alle spørsmålene den eldre generasjonen ikke ønsket å svare på. Hvordan kunne mine foreldre og besteforeldre ikke forstå at de ble innlemmet i den katastrofen som holocaust faktisk var? Hvor var kirken under holocaust?" sa Ulrich. "Disse spørsmålene opprørte meg".

Da Ulrich var pastor for en menighet i Essen, møtte han den 80 år gamle fru Kaufmann, et av medlemmene i menigheten. Hun var en dame med stålvilje, som hadde hjulpet til med å gjemme jøder under Holocaust. Etter krigen kjente hun på skyld, ikke bare for det Tyskland hadde gjort mot jødene, men også for alt det de kristne i Tyskland ikke hadde gjort. Hun satte i gang med å arrangere månedlige møter for å undervise menigheter om Israel og landet i Bibelens kontekst. På 1950-tallet begynte hun å reise til Israel og bygget opp et nettverk med troende lokalt. Så tok hun med seg venner for å vise dem hva som foregikk i Israel. På 1970-tallet var hun en av vennene som var med på grunnleggingen av Ebenezer, og hun satte opp en gruppe bestående av støttespillere av hjemmet; Förderkreis. Denne gruppen finnes fortsatt, og har støttet Ebenezerhjemmet siden 1977, både åndelig og finansielt. Da fru Kaufmann pensjonerte seg, spurte hun Ulrich om å ta over Förderkreis. Han valgte bevisst å gjøre dette: «Det var en avgjørelse som forandret og formet livet mitt. Etter holocaust følte jeg at min generasjon hadde mye som skulle repareres og gjøres godt igjen, og jeg ga meg selv fullt for dette arbeidet. Jeg ser på meg selv som et bindeledd mellom kirken og det jødiske folk, en forkjemper for de messianske jødene som ikke alltid blir akseptert av kirken», konkluderer han.

Det finnes så mye mer jeg skulle ha skrevet om i denne artikkelen etter å ha pratet med Ulrich (noen ganger liker jeg ikke å bli begrenset av antall ord). Vi vil benytte denne anledningen til å uttrykke vår takknemlighet til Ulrich og alle medlemmene av Förderkreis, for alt de gjør og har gjort, de er virkelige venner av Ebenezer!

Brød og fisk - Andakt

av Johnny Khoury, Direktør, Ebenezerhjemmet

Ordet «prosjekt» har nærmest blitt et magisk ord. Det er klart avgrenset av tid og penger, med oppstart og slutt. Akkurat som et prosjekt, bruker vi gjerne dette ordet også om vår oppførsel mot hverandre. I motsetning til ordet prosjekt, finnes ordet visjon. En visjon innebærer et klart kall fra Gud, hvor det finnes en klar start, men ikke noen slutt. Det finnes heller ingen begrensning når det kommer til tid og penger. Dette er hvordan Gud skaper relasjon med oss. Han kjente oss før verden ble til, han kjenner oss ved navn, han har gitt oss tilgang til evigheten i framtiden, kjøpt gjennom Jesu dyrebare blod, en pris som ikke kan måles i penger eller jordisk verdi. Jo mer vi har dette i bakhodet, desto mer forstår vi alt det fantastiske han har gitt oss i gave, og slik vil våre egne prioriteringer og valg forandres. Vi tjener en Gud med visjon, ikke en Gud med prosjekter.

Til tider er ønsket om å tjene Gud så stort at det gjøres med stor entusiasme og et villig hjerte. Da er det lett å svare på spørsmålet Gud stiller oss: «Hvem skal jeg sende, hvem vil gå?» med «Her er jeg, send meg!». Andre ganger er svaret på dette mindre entusiastisk, som for eksempel i Jonas tilfelle, hvor Gud kommanderte han med «Stå opp og gå!». Etter hvert kommer også rutinene i hverdagen, som vanligvis er lite spennende, og noen ganger kan de også kjennes som en byrde (mange av oss kjenner til dette). Når disse øyeblikkene kommer, er vår villighet til å fortsette og tjene Jesus, bare på grunn av Jesu kjærlighet, som oppfordrer og tvinger oss til det; «For Kristi kjærlighet tvinger oss» (2. Kor. 5:14). Det er Jesu kjærlighet som arbeider gjennom oss og i oss. Dette er kraften som inspirerer og driver oss hver dag. Et av mine favorittvers er David sin oppmuntring til Salomon i Første Krønikebok 28:20: «Vær modig og sterk, gå til verket! Vær ikke redd og mist ikke motet! For Herren Gud, min Gud, er med deg. Han vil ikke slippe deg og ikke forlate deg før du har fullført alt som skal gjøres for tjenesten i Herrens hus». Med disse ordene kan vi også oppmuntre våre beboere. Ebenezerhjemmet er ikke deres endelige prosjekt, men et nytt stadie i Guds evige visjon; arbeidet med å tjene i Herrens hus!

Jeg vil også ved denne anledningen takke dere for all støtte, uansett hva slags støtte dette er. Støtten deres gjør at vi daglig kan bruke visjonen og gjøre den til virkelighet for våre beboere.

Hva er nytt?

av Christie Livingstone, Sekretær, Ebenezerhjemmet

Antoinette kom i full fart inn på kontoret mitt en dag med et ark i hånden, og sa «Vær så snill å ta 20 kopier av dette, skynd deg!» Hun ga meg en kopi, og sa at det var et dikt hun hadde skrevet. På toppen av arket hadde hun skrevet «Hastverk». Jeg begynte å lese hva det var hun hadde skrevet fordi jeg lurte på hva det var som hastet slik.

Antoinette har mange talenter. Hun begynte å skrive etter at hun flyttet til Ebenezerhjemmet, etter et forslag fra en venn som hadde samlet på alt hun hadde skrevet i årevis, og hadde fått det publisert som bok. Dette diktet er det første hun har skrevet på hebraisk, da hun pleier å skrive på fransk.

Antoinette er en veldig spontan person som liker å dele av sin inspirasjon. Gjennom dette diktet får vi innsikt i Antoinette sitt hjerte, hvor hun uttrykker Guds hjerte for tiden vi lever i. Hun delte ut kopier av diktet umiddelbart til beboere og personale. Diktet ble spesielt godt lagt merke til av vår sosialarbeider, som snakket om det i den ukentlige musikkgruppa. «Hvordan kan vi hjelpe Gud?» spurte en av de andre beboerne, og alle hadde en idé. Gud kan gjøre mange ting gjennom mennesker. Når vi følger Gud og tillater han å arbeide i oss og med oss, gjør han store ting. Vi kan vise hans kjærlighet og særlig hjelpe dem som ikke kan hjelpe seg selv. Det var konklusjonen etter diskusjonen i gruppen. Den etterfølgende stemningen var så velsignet med varme og godhet at det var en del av beboerne som ikke hadde lyst til å gå tilbake til rommene sine da musikkgruppa var over. «Tiden gikk så fort! Hvorfor kan vi ikke fortsette? Jeg vil ikke gå, jeg vil være her!» uttrykte Rachel.

*«Skynd deg! Jeg kan ikke gjøre dette alene! Jeg trenger din hjelp.»
«Hvem er du?»
«Jeg er Herren, din Gud, og jeg trenger din hjelp.
Skynd deg! Jeg kan ikke gjøre dette alene.»
«Du er himmelens og jordens skaper, og du trenger min hjelp?»
«Ja! Se, jeg står ved døren og banker. Vil du åpne?
Du lever, og på grunn av dette kan du hjelpe meg!
Høsten er moden, men arbeiderne få.
Skynd deg!»*